

UDKAST

Forslag

til

Lov om ændring af lov om ophavsret
(Revision af blankmedieordningen)

§ 1

I lov om ophavsret, jf. lovbekendtgørelse nr. 1144 af 23. oktober 2014, som ændret ved § 42 i lov nr. 321 af 5. april 2016, lov nr. 719 af 8. juni 2018 og lov nr. 1121 af 4. juni 2021, foretages følgende ændringer:

1. Overalt i loven ændres »lyd- eller videobånd« til: »lagringsmedier«.

2. I § 39, stk. 1, udgår » eller andre indretninger«, og efter »optages« indsættes: »eller på anden måde kopieres«.

3. I § 39, stk. 2, ændres »bånd m.v.« til: »lagringsmedier«, og »eller som er udgivet på fonogram, film, videogram eller lignende« ændres til: »som er udgivet på fonogram, film, videogram eller lignende, eller som er stillet til rådighed på en sådan måde, at almenheden har adgang til dem på et individuelt valgt sted og tidspunkt«.

4. Efter § 39 indsættes:

»§ 39 a. Virksomheder, der fra udlandet sælger lagringsmedier til privatpersoner i Danmark, hvorpå lyd eller billeder kan optages eller på anden måde kopieres, skal betale vederlag til ophavsmændene til de i § 39, stk. 2, nævnte værker.

Stk. 2. Erhvervsdrivende, offentlige myndigheder og andre juridiske personer, der fra udenlandske virksomheder køber lagringsmedier, hvorpå lyd eller billeder kan optages eller på anden måde kopieres, skal betale vederlag til ophavsmændene til de i § 39, stk. 2, nævnte værker, såfremt lagringsmedierne udleveres til privatpersoner til privat brug.

Stk. 3. Bestemmelserne i § 39, stk. 2-4, finder tilsvarende anvendelse.«

5. § 40 affattes således:

»§ 40. De omfattede lagringsmedier og vederlaget for disse er fra den 1. januar 2022 følgende:

1) Usb-stik: 4,00 kr.

UDKAST

- 2) Hukommelseskort: 4,00 kr.
- 3) Ekstern harddisk: 16,00 kr.
- 4) Intern harddisk: 16,00 kr.
- 5) Netværksharddisk: 16,00 kr.
- 6) Tablet: 31,00 kr.
- 7) Smartphone: 47,50 kr.
- 8) Bærbar computer: 47,50 kr.
- 9) Stationær computer: 47,50 kr.

Stk. 2. De i stk. 1 nævnte vederlag reguleres fra den 1. januar 2023 årligt med satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.«.

6. I § 42, *stk. 2*, ændres »lyd- og videobånd, der i perioden er udleveret fra virksomheden, samt disses spilletid« til: »lagringsmedier efter type, der i perioden er udleveret fra virksomheden«.

7. I § 42, *stk. 5*, ændres »lyd- og videobånd m.v., der anvendes til professionelle formål« til: »lagringsmedier, der anvendes til professionelle formål, herunder erhvervmæssige formål«.

8. I § 42, *stk. 6*, ændres »lyd- og videobånd m.v.« til: »lagringsmedier«, og ændres »båndene m.v.« til: »lagringsmedierne«.

9. I § 43, *stk. 1, nr. 1*, § 43, *stk. 1, nr. 2*, § 43, *stk. 1, nr. 3*, § 43, *stk. 1, nr. 4* og § 45, *stk. 1*, ændres »lyd- og videobånd« til: »lagringsmedier«.

10. I § 43, *stk. 1, nr. 3*, indsættes efter »undervisningsformål«: »eller erhvervmæssige formål«.

11. I § 43, *stk. 1, nr. 4*, ændres »optagelser til brug for syns- og hørehandicappede« til: »eksemplarer til brug for personer med syns- eller hørehandicap«.

12. I § 44, *stk. 1, nr. 2*, indsættes efter »undervisning«: »eller erhvervmæssig brug«.

13. I § 44, *stk. 1, nr. 3*, ændres »optagelser, som anvendes af syns- eller hørehandicappede« til: »eksemplarer, som anvendes af personer med syns- eller hørehandicap«.

UDKAST

14. I § 46 ændres »mængden af udleverede lyd- og videobånd og disses spilletid, jf. §§ 42 og 43 til: »mængden og typen af udleverede lagringsmedier, jf. §§ 42 og 43, medmindre andet er aftalt med organisationen«.

15. § 46 a affattes således:

»§ 46 a. Kulturministeren vil i 2023 og efterfølgende hvert 3. år foretage en evaluering af denne lovs §§ 39-46 med henblik på at vurdere behovet for en ændring af bestemmelserne. Udgiften til evalueringerne dækkes af vederlaget, jf. § 39, og afholdes af fællesorganisationen.«.

§ 2

Loven træder i kraft den 1. januar 2022.

§ 3

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning sættes helt eller delvis i kraft for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger.

UDKAST

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning og baggrund for lovforslaget

2. Lovforslagets hovedpunkter

2.1. Omfattede lagringsmedier

2.1.1. Gældende ret

2.1.2. Kulturministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

2.2. Vederlagsfastsættelse

2.2.1. Gældende ret

2.2.2. Kulturministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

2.3. Lagringsmedier erhvervet fra udenlandske virksomheder til privat brug

2.3.1. Gældende ret

2.3.2. Kulturministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

2.4. Afskaffelse af dvd-kompensationen

2.4.1. Gældende ret

2.4.2. Kulturministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

2.5. Revision af ordningen

2.5.1. Gældende ret

2.5.2. Kulturministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

3. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

5. Administrative konsekvenser for borgerne
6. Klimamæssige konsekvenser
7. Miljø- og naturmæssige konsekvenser
8. Forholdet til EU-retten
9. Hørte myndigheder og organisationer m.v.
10. Sammenfattende skema

1. Indledning og baggrund for lovforslaget

Efter ophavsretslovens § 2, stk. 1, har ophavsmanden eneret til at råde over sit værk ved blandt andet at fremstille eksemplarer af det. I lovens kapitel 2 er der imidlertid gjort visse indskrænkninger i denne eneret.

Efter ophavsretslovens § 12, stk. 1, er det således tilladt for en person at fremstille eller lade fremstille enkelte eksemplarer af et offentliggjort værk til sin private brug. Det betyder, at eksemplarerne må benyttes af fremstilleren selv og af andre, som fremstilleren har personlige bånd til, f.eks. familie og venner.

Adgangen til at fremstille eksemplarer i digital form er dog mere begrænset, idet eksemplarfremstilling i digital form alene må ske til personlig brug for fremstilleren eller dennes husstand, jf. ophavsretslovens § 12, stk. 2, nr. 5. Herved forstås, at de fremstillede eksemplarer ikke må spredes uden for husstandssfæren til eksempelvis venner og bekendte.

Det fremgår desuden af ophavsretslovens § 12, stk. 3, at eksemplarfremstilling i digital form ikke må ske på grundlag af et eksemplar, der er lånt eller lejet, ligesom det af ophavsretslovens § 11, stk. 3, fremgår, at det ikke er tilladt at fremstille eksemplarer til privat og personlig brug på grundlag af en gengivelse af værket i strid med ophavsretslovens § 2 (krav om lovligt forlæg) eller på grundlag af en omgåelse af en teknisk foranstaltning i strid med ophavsretslovens § 75 c, stk. 1.

For at kompensere rettighedshaverne for lovlig privatkopiering af ophavsretligt beskyttet materiale på lyd- og videobånd og andre indretninger, hvorpå lyd eller billeder kan optages, blev der ved lov nr. 338 af 14. maj 1992 om ændring af ophavsretsloven og fotografiloven (vederlagsordning for uindspillede bånd), som trådte i kraft den 1. januar 1993, indført en ord-

UDKAST

ning, hvorefter rettighedshaverne har krav på et vederlag pr. solgte uindspillede lyd- eller videobånd eller andre indretninger, hvorpå lyd eller billeder kan optages.

Baggrunden for indførelsen af vederlagsordningen var blandt andet, at den øgede udbredelse af kassettebåndoptagere og vhs-optagere gav de kunstnere, hvis værker blev kopieret, økonomiske udfordringer, da forbrugerne nu forholdsvis let kunne kopiere ophavsretligt beskyttede værker, uden at ophavsmændene fik nogen betaling herfor, og man frygtede, at dette ville føre til en tyndslidning af kulturlivet.

Vederlagsordningen – i daglig tale kaldet blankmedieordningen - er blevet ændret flere gange siden, men grundprincipperne er stadig de samme. Ordningen består i dag dels af en vederlagsbetaling på løse lagringsmedier såsom cd'er, dvd'er og usb-stik (blankmedievederlaget), jf. nærmere ophavsretslovens §§ 39-46, dels af en bevilling på finansloven til rettighedshaverne baseret på forskellen mellem proventet for salg af dvd'er i et givet år og proventet i 2005 (dvd-kompensationen), jf. ophavsretslovens § 46 a.

Reglerne suppleres af bekendtgørelse nr. 731 af 27. juni 2006 om vederlagsordningen for uindspillede bånd m.v. i henhold til ophavsretsloven, der fastlægger de nærmere regler om indberetning, regnskab, fritagelse og fradrag.

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/29/EF af 22. maj 2001 om harmonisering af visse aspekter af ophavsret og beslægtede rettigheder i informationssamfundet (Infosoc-direktivet) blev implementeret i dansk ret ved lov nr. 1051 af 17. december 2002 om ændring af ophavsretsloven (Gennemførelse af infosoc-direktivet, nye aftalelicenser m.v.).

Det fremgår af Infosoc-direktivets artikel 2, at ophavsmænd, udøvende kunstnere m.fl. skal have en eneret til at tillade eller forbyde direkte eller indirekte, midlertidig eller permanent og hel eller delvis eksemplarfremstilling af deres frembringelser på en hvilken som helst måde og i en hvilken som helst form. Bestemmelsen er gennemført i ophavsretslovens § 2, stk. 1.

Det fremgår af Infosoc-direktivets art. 5, stk. 2, litra b), at medlemsstaterne kan indføre undtagelser fra eller indskrænkninger i den ophavsretlige eneret blandt andet for så vidt angår reproduktioner på ethvert medium foretaget af en fysisk person til privat brug, forudsat at rettighedshaverne modtager en rimelig kompensation i forbindelse med hvilken, der tages hensyn til anvendelse eller ikke-anvendelse af de i direktivets artikel 6 nævnte tekniske foranstaltninger på det pågældende værk eller den pågældende frembringelse.

UDKAST

Bestemmelsen skal bl.a. læses i lyset af Infosoc-direktivets præambelbetragtning 35, hvoraf det bl.a. fremgår, at når det fastsættes, hvilken form en sådan rimelig kompensation skal have, hvilke nærmere bestemmelser der skal gælde for den og hvilket omfang, den eventuelt skal have, bør der tages hensyn til de særlige omstændigheder i hvert enkelt tilfælde, herunder om rettighedshaverne eventuelt har lidt en skade som følge af den pågældende privatkopieringshandling, eller om rettighedshaverne allerede har modtaget en anden form for betaling, f.eks. som del af en licensafgift. Af præambelbetragtningen fremgår det ligeledes, at der i visse situationer, hvor skaden for rettighedshaveren er minimal, ikke bør være betalingspligt.

Det følger således af Infosoc-direktivet, at EU's medlemsstater kan tillade privatkopiering af ophavsretligt beskyttet materiale under forudsætning af, at rettighedshaverne modtager en rimelig kompensation for den skade, de herved måtte lide, forudsat at denne skade ikke er minimal.

Regeringen, Socialistisk Folkeparti, Radikale Venstre, Enhedslisten og Fri Grønne indgik den 10. februar 2021 Aftale om en ny, moderniseret blankmedieordning og den 7. september 2021 en tillægsaftale dertil. Aftalepartierne er enige om, at blankmedieordningen skal moderniseres i lyset af den teknologiske udvikling og danskernes privatkopieringsadfærd.

Med nærværende lovforslag, der udmønter den politiske aftale, revideres reglerne om vederlag for eksemplarfremsstilling til privat brug i ophavsretslovens §§ 39-46 a, således at de af ordningen omfattede lagringsmedier, hvorpå privatkopiering finder sted i et omfang, hvor skaden for rettighedshaverne derved ikke skønnes at være minimal, tilpasses.

Lovforslaget medfører, at ikke blot de af ordningen omfattede lagringsmedier solgt af danske virksomheder til privatpersoner i Danmark men også de af ordningen omfattede lagringsmedier, der sælges af udenlandske virksomheder til privatpersoner i Danmark, eksempelvis via nethandel, vederlagspålægges.

Vederlaget for de af ordningen omfattede lagringsmedier fastsættes med udgangspunkt i et årligt kompensationsniveau på 93 mio. kr. baseret på et gennemsnit af salgstallene (danske B2C-salgstal) for lagringsmedierne i 2018, 2019 og 2020.

Lovforslaget medfører samtidig, at den statslige medfinansiering af blankmedieordningen i form af dvd-kompensationen afskaffes, således at kompensationen til rettighedshaverne fremover fuldt ud finansieres via vederlagene for de af ordningen omfattede lagringsmedier.

2. Lovforslagets hovedpunkter

2.1. Omfattede lagringsmedier

2.1.1. Gældende ret

Det fremgår af ophavsretslovens § 39, stk. 1, at den, der erhvervsmæssigt fremstiller eller indfører lyd- eller videobånd eller andre indretninger, hvorpå lyd- eller billeder kan optages, skal betale vederlag til rettighedshaverne.

Vederlaget skal betales for bånd m.v., der er egnet til fremstilling af eksemplarer til privat brug, og kun for værker, som er udsendt i radio eller fjernsyn, eller som er udgivet på fonogram, film, videogram eller lignende, jf. ophavsretslovens § 39, stk. 2.

Vederlaget skal således betales for blanke analoge optagemedier og blanke digitale optagemedier, herunder kassettebånd, videobånd, cd'er, dvd'er, Blu-rays, usb-stik og lignende. Ordningen omfatter ikke lagringsmedier som f.eks. mobiltelefoner, computere og tablets.

2.1.2. Kulturministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det følger af Aftale om en ny, moderniseret blankmedieordning af 10. februar 2021, at vederlaget skal pålægges de enkelte lagringsmedier, som er egnede til privatkopiering, og hvor kopieringen skønnes at medføre en skade for rettighedshaverne, der overstiger en minimal skade, og at aftalepartierne er enige om, at følgende lagringsmedier på den baggrund skal være en del af den fremtidige ordning: Cd, dvd/Blu-ray, usb-stik, hukommelseskort, ekstern harddisk, netværksharddisk, smartphone, tablet, bærbar computer og stationær computer.

Det følger ligeledes af aftalen, at kassettebånd, vhs-bånd og Mini Disc, som alle er omfattet af den nuværende ordning, samt Smartwatch, Smart TV, mediagateway og spillekonsol skal undtages/fritages ordningen på grund af minimal skadevirkning for rettighedshaverne for kopiering på disse medier eller det forhold, at medierne er uegnede til privatkopiering.

Aftalepartierne har på baggrund af efterfølgende drøftelser besluttet, at cd'er, dvd'er og Blu-rays også skal fritages ordningen. Årsagen hertil er det relativt lave antal solgte enheder sammenholdt med, at en ikke-uforholdsmæssig høj vederlagsfastsættelse for disse lagringsmedier i forhold til mediernes skønnede gennemsnitspris vil resultere i et uforholdsmæssigt lavt provenu i forhold til de administrative omkostninger ved indberetning og indhentning af vederlaget. Aftalepartierne har dog samtidig besluttet, at interne harddiske skal omfattes af ordningen.

UDKAST

Kulturministeriet foreslår på den baggrund, at følgende lagringsmedier omfattes af den fremtidige vederlagsordning for eksemplarfremsstilling til privat brug: Usb-stik, hukommelseskort, ekstern harddisk, intern harddisk, netværksharddisk, tablet, smartphone, bærbar computer og stationær computer.

For nærmere om de omfattede lagringsmedier henvises til de specielle bemærkninger til lovforslagets § 1, nr. 3, og § 1, nr. 5.

2.2. Vederlagsfastsættelse

2.2.1. Gældende ret

Vederlagniveauet for de af blankmedieordningen omfattede lagringsmedier er udtømmende fastsat i ophavsretslovens § 40.

Det fremgår således af ophavsretslovens § 40, stk. 1, at vederlaget for 2006 udgør 0,0603 kr. pr. minut spilletid for analoge lydbånd og 0,0839 kr. pr. minut spilletid for analoge videobånd, mens det af ophavsretslovens § 40, stk. 2, fremgår, at vederlaget for 2006 udgør 1,88 kr. pr. stk. for digitale lydmedier, 3 kr. pr. stk. for digitale billedmedier og 4,28 kr. pr. stk. for digitale hukommelseskort.

I forlængelse heraf er det i ophavsretslovens § 40, stk. 3, bestemt, at vederlagene fra 2007 årligt reguleres med satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

I 2021 er vederlagene for analoge medier således følgende: Lydbånd: 0,0835 kr. pr. minut, videobånd: 0,1165 kr. pr. minut, mens vederlagene for digitale medier er følgende: Cd: 2,62 kr., dvd/Blu-ray: 4,16 kr., usb-stik: 5,93 kr., hukommelseskort: 5,93 kr., Mini Disc: 2,62 kr.

2.2.2. Kulturministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det følger af Aftale om en ny, moderniseret blankmedieordning af 10. februar 2021 og tillæg til Aftale om en ny, moderniseret blankmedieordning af 7. september 2021, at aftalepartierne er enige om, at compensationen til rettighedshaverne skal beregnes på baggrund af de af ordningen omfattede lagringsmedier, der er solgt til private forbrugere (B2C).

Aftalepartierne er ligeledes enige om, at taksterne for de af ordningen omfattede lagringsmedier fastsættes således, at de vil give et provenu på 93 mio. kr. baseret på et gennemsnit af salgstillene for lagringsmedierne i 2018, 2019 og 2020. Det løbende provenu til rettighedshaverne opstår derefter ved, at de fastsatte takster pålægges det løbende salg i det pågældende år (første gang i 2022).

UDKAST

Som det fremgår af pkt. 2.1 ovenfor foreslås følgende lagringsmedier omfattet af vederlagsordningen: Usb-stik, hukommelseskort, ekstern harddisk, intern harddisk, netværksharddisk, tablet, smartphone, bærbar computer og stationær computer.

Kulturministeriet har indhentet salgstal for disse lagringsmedier for 2018, 2019 og 2020 fra analyseinstituttet GfK. Tallene dækker over indberettede salg fra danske detailed til privatpersoner (B2C).

På baggrund af disse salgstal foreslås det, at vederlaget for de af ordningen foreslåede omfattede lagringsmedier fastsættes således: Usb-stik: 4,00 kr., hukommelseskort: 4,00 kr., ekstern harddisk: 16,00 kr., intern harddisk: 16,00 kr., netværksharddisk: 16,00 kr., tablet: 31,00 kr., smartphone: 47,50 kr., bærbar computer: 47,50 kr., stationær computer: 47,50 kr.

De foreslåede vederlag er fastsat sådan, at de rummer enhver lovlig og kompensationsberettigende privatkopiering af lyd og billeder (audiovisuelle medier), som lagringsmedierne giver mulighed for. Dette inkluderer eksempelvis også den eventuelle lagring, som via et af de foreslåede omfattede lagringsmedier måtte finde sted på en cloud-tjeneste i et omfang, hvor skaden for rettighedshaverne derved ikke er minimal. Muligheden for eventuel kompensationsberettigende cloud-lagring er altså indregnet i vederlagsfastsættelsen på de herfor relevante lagringsmedier, og cloud-tjenester foreslås ikke særskilt vederlagspålagt.

For nærmere om vederlagsfastsættelsen henvises til de specielle bemærkninger til lovforslagets § 1, nr. 5.

2.3. Lagringsmedier erhvervet fra udenlandske virksomheder til privat brug

2.3.1. Gældende ret

Der er ikke i ophavsretsloven eller i bekendtgørelse om vederlagsordningen for uindspillede bånd m.v. i henhold til ophavsretsloven fastsat bestemmelser om privatpersoners eller ikke-anmeldte erhvervsvirksomheders erhvervelse af lagringsmedier fra udenlandske virksomheder til privat brug.

2.3.2. Kulturministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det følger af EU-Domstolens dom af 16. juni 2011 i sag C-462/09 – Stichting de Thuiskopie, at hvis en medlemsstat har indført undtagelsen for privatkopiering i national ret, og hvis de slutbrugere, som til privat brug foretager reproduktion af et beskyttet værk, er bosiddende på denne medlemsstats område, er denne stat i medfør af sin stedlige kompetence forpligtet til

at sikre en effektiv opkrævning af den rimelige kompensation som erstatning for den skade, som ophavsmændene har lidt på denne stats område uagtet, at der måtte være tale om distancesalg, og at den erhvervsdrivende sælger således er hjemmehørende i en anden medlemsstat.

Det er Kulturministeriets vurdering, at denne resultatforpligtelse til at sikre en effektiv opkrævning af den rimelige kompensation, som skal udgøre rettighedshavernes erstatning for den lovlige og kompensationsberettigende privatkopiering, der finder sted i Danmark, nødvendiggør en udvidelse af de nuværende regler således, at også lagringsmedier fra udenlandske virksomheder, solgt direkte til privatpersoner i Danmark (privat import), omfattes af vederlagsordningen.

Det foreslås derfor at indføre en ny bestemmelse i ophavsretslovens § 39 a, hvorefter virksomheder, der fra udlandet sælger de af ordningen foreslåede omfattede lagringsmedier til privatpersoner i Danmark, skal betale vederlag til ophavsmændene til de i ophavsretslovens § 39, stk. 2, nævnte værker på samme måde som en fremstiller eller indfører af lagringsmedier, jf. ophavsretslovens § 39, stk. 1.

Det foreslås samtidig, at der i den nævnte bestemmelse indføres en pligt for erhvervsdrivende, offentlige myndigheder og andre juridiske personer til at betale vederlag til ophavsmændene til de i ophavsretslovens § 39, stk. 2, nævnte værker på samme måde som en fremstiller eller indfører af lagringsmedier, jf. ophavsretslovens § 39, stk. 1, såfremt lagringsmedier, der er erhvervet fra udenlandske virksomheder, udleveres til privatpersoner til privat brug.

For nærmere om lagringsmedier erhvervet fra udenlandske virksomheder til privat brug henvises til de specielle bemærkninger til lovforslagets § 1, nr. 4.

2.4. Afskaffelse af dvd-kompensationen

2.4.1. Gældende ret

Det fremgår af ophavsretslovens § 46 a, at kulturministeren kan yde rettighedshaverne kompensation for forskellen mellem proventet for salg af blanke dvd'er i et bestemt år og for proventet for salg af blanke dvd'er i 2005, i det omfang førstnævnte provenu er mindre end i 2005.

Dvd-kompensationen blev indført i 2006 med hjemmel i de almindelige bemærkninger til lov nr. 569 af 9. juni 2006 om ændring af ophavsretsloven (Tekniske foranstaltninger og revision af blankbåndsordningen), jf. lovforslag nr. 166 af 1. marts 2006.

UDKAST

For at sikre, at der fremadrettet var den fornødne materielle hjemmel til udbetalingen af kompensationen, blev ordningen kodificeret i ophavsretslovens § 46 a ved lov nr. 510 af 12. juni 2009 om ændring af ophavsretsloven (Gennemførelse af servicedirektivet m.v.).

Ordningen medfører en pligt for staten til at kompensere rettighedshaverne for forskellen mellem provenuet for salg af blanke dvd'er i et givent år og provenuet i 2005, i det omfang provenuet er mindre end i 2005 (dog max 18,1 mio. kr. 2005-pl, svarende til provenuet fra dvd-vederlaget i 2005).

Baggrunden for indførelsen af dvd-kompensationen var, at man i 2006 satte vederlagssatsen for dvd'er ned fra ca. 10 kr. til 3 kr., da vederlaget stod i misforhold til detailprisen, hvilket bl.a. var medvirkende til en ikke-uvæsentlig grænse- og internethandel fra bl.a. Tyskland.

Skatteministeriet forventede, at en sådan nedsættelse ville være provenuneutral for rettighedshaverne, da det samlede danske salg af dvd'er ville stige, dels på grund af forbrug, dels fordi en del af de dvd'er, der tidligere blev handlet over grænsen, i stedet ville blive handlet i Danmark.

Rettighedshaverne rejste tvivl om Skatteministeriets beregninger, og Kulturministeriet gav derfor tilsagn om at yde kompensation til rettighedshaverne, hvis der mod forventning skete et fald i dvd-provenuet til rettighedshaverne, uagtet om faldet skyldtes selve vederlagsnedsættelsen, eller at der eksempelvis blot blev solgt færre dvd'er.

Rettighedshaverne har de seneste år fået udbetalt omkring 22 mio. kr. årligt via dvd-kompensationen.

2.4.2. Kulturministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det fremgår af Aftale om en ny, moderniseret blankmedieordning af 10. februar 2021, at den fremtidige vederlagsordning skal være fuldt ud brugerfinansieret, og at aftalepartierne derfor er enige om, at den statslige medfinansiering af ordningen i form af dvd-kompensationen skal afskaffes, således at dvd-kompensationen udbetales sidste gang i 2022 for afregningsåret 2021.

På den baggrund og henset til, at dvd'er med lovforslaget foreslås fritaget ordningen, foreslås det, at statens medfinansiering af vederlaget for eksempel fremstilling til privat brug i form af dvd-kompensationen afskaffes.

For nærmere om dvd-kompensationen henvises til de specielle bemærkninger til lovforslaget § 1, nr. 15.

2.5. Revision af ordningen

2.5.1. Gældende ret

Der er ikke i ophavsretsloven eller bekendtgørelse om vederlagsordningen for uindspillede bånd m.v. i henhold til ophavsretsloven fastsat bestemmelser om en løbende revision af vederlagsordningen.

2.5.2. Kulturministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det følger af Aftale om en ny, moderniseret blankmedieordning af 10. februar 2021, at aftalepartierne er enige om, at ordningen skal evalueres første gang i 2023 baseret på salgstallene i 2022, og efterfølgende hvert 3. år. Evalueringen skal belyse udviklingen i danskernes privatkopieringsadfærd og markedet for lagringsmedier, og kulturministeren skal indkalde til drøftelser med aftalepartierne med henblik på at drøfte eventuelle ændringer i omfattede medier og de gældende takster, når resultatet af evalueringen foreligger og efterfølgende hvert 3. år. Det følger videre af aftalen, at omkostningerne til evalueringerne skal afholdes af ordningens provenu.

Det foreslås derfor, at der indføres en ny bestemmelse, hvorefter kulturministeren forpligtes til første gang i 2023 og efterfølgende hvert 3. år at foretage en evaluering af vederlagsordningen med henblik på at vurdere behovet for en ændring heraf.

Det foreslås, at udgiften til evalueringerne skal dækkes af vederlaget fra ordningen, og at Kulturministeriet, der skal forstå evalueringerne, opkræver beløbet hos fællesorganisationen på baggrund af de konkrete udgifter.

Bestemmelsen foreslås indført i form af en nyaffattelse af ophavsretslovens § 46 a, der på nuværende tidspunkt hjemler dvd-kompensationen, men som foreslås afskaffet, jf. nærmere afsnit 2.4.

For nærmere om revision af ordningen henvises til de specielle bemærkninger til lovforslagets § 1, nr. 15.

3. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

Lovforslaget medfører positive økonomiske konsekvenser for staten, idet den statslige medfinansiering i form af bevillingen på finansloven til dvd-kompensationen afskaffes (forudsat til 22,7 mio. kr. i 2022 på FFL22).

Skatteministeriet skønner, at følgevirkningerne af den foreslåede udvidelse af vederlagsordningen til at omfatte flere lagringsmedier i form af tilbageløb og arbejdsudbud vil reducere statens øvrige skatte- og afgiftsindtægter med ca. 5 mio. kr. Herudover skønner Skatteministeriet, at der kan forekomme

andre adfærdsvirkninger i form af mindsket forbrug og øget grænsehandel, der kan reducere statens øvrige skatte- og afgiftsindtægter med yderligere 5 mio. kr. Samlet set vil lovforslaget dog medføre positive økonomiske konsekvenser for staten fra 2023 og frem.

Lovforslaget vurderes ikke at medføre implementeringskonsekvenser for det offentlige.

Principperne for digitaliseringsklar lovgivning vurderes ikke relevante for lovforslaget.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Udvidelsen af vederlagsordningen til at omfatte flere lagringsmedier betyder, at flere producenter/importører vil blive omfattet af ordningen og dermed af indberetnings- og betalingspligten.

Udgiften til vederlagsbetalingen forventes dog i overensstemmelse med formålet bag reglerne overvæltet på de næste salgsled og i sidste ende forbrugerne, og der vil således i praksis ikke være økonomiske konsekvenser for de erhvervsdrivende.

Lovforslaget vurderes at medføre mindre administrative konsekvenser for erhvervslivet som følge af, at flere producenter/importører skal indberette og evt. betale vederlag/søge om tilbagebetaling af vederlag for udleverede lagringsmedier, ligesom flere virksomheder m.v. end i dag vil skulle enten godkendes af fællesorganisationen eller fremsende erklæring om erhvervsformål, hvis lagringsmedier ønskes erhvervet fra producenter/importører uden vederlagslæggelse.

Principperne for agil, erhvervsrettet lovgivning vurderes ikke relevante for lovforslaget.

5. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget medfører ingen administrative konsekvenser for borgerne.

6. Klimamæssige konsekvenser

Lovforslaget medfører ingen klimamæssige konsekvenser.

7. Miljø- og naturmæssige konsekvenser

Lovforslaget medfører ingen miljø- og naturmæssige konsekvenser.

8. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget ligger inden for rammerne af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/29/EF af 22. maj 2001 om harmonisering af visse aspekter af

ophavsret og beslægtede rettigheder i informationssamfundet (Infosoc-direktivet), som blev implementeret i dansk ret ved lov nr. 1051 af 17. december 2002 om ændring af ophavsretsloven (Gennemførelse af infosoc-direktivet, nye aftalelicenser m.v.).

9. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Et udkast til lovforslag har i perioden fra den 8. september 2021 til den 6. oktober 2021 været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

Advokat Anders Kildsgaard, Advokat Christine Ulrich Andersen, Advokat Emil Jurcenoks, Advokat Hanne Bender, Advokat Hanne Kirk, Advokat Hans Bremholm Jahn, Advokat Joachim Nydam Bjerregaard, Advokat Karen Rønne, Advokat Martin Von Haller Grønbæk, Advokat Mette Lindsoug, Advokat Niels M. Andersen, Advokat Nina Henningsen, Advokat Nina Ringen, Advokat Peter Christian Binou-Hansen, Advokat Peter Nørgaard, Advokat Peter Schønning, Advokat Sture Rygård, Advokatrådet, Akademiet for de Skønne Kunster, Akademiet for de Tekniske Videnskaber, Akademisk Arkitektforening, Amtrup, ANGI Nordic, Arbejdermuseet og Arbejderbevægelsens Bibliotek og Arkiv og Tænketaank for Museumsattraktioner, arbejdsliv.dk, Basepoint Media, Bibliotekarforbundet, Bibliotekschefforeningen, Billedkunstnernes Forbund, Bird & Bird, Bladpuljens Fordelingsudvalg, Boxer TV ApS, Brancheforeningen for Undervisningsmidler, Business Software Alliance, CAB, Canal Digital, Consumer Electronics Danmark (APPLiA Danmark), Copydan AVU-medier, Copydan Billeder, Copydan KulturPlus, Copydan Tekst & Node, Copydan Verdens TV, Create Denmark, Creative Commons Danmark, Danmarks Akkrediteringsinstitution, inklusiv Akkrediteringsrådet, Danmarks Biblioteksforening, Danmarks Biblioteksskole, Danmarks Forsknings- og Innovationspolitiske Råd, Danmarks Forskningsbiblioteksforening, Danmarks Idrætsforbund, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Artist Forbund, Dansk BiblioteksCenter, Dansk Blindesamfund, Dansk Energi, Dansk Erhverv, Dansk Filmfotograf Forbund, Dansk Folkemindesamling, Dansk Folkeoplysnings Samråd, Dansk Forening til Bekæmpelse af Produktpirateri, Dansk Forfatterforening, Dansk Forfatterforening, Illustratorgruppen, Dansk Fotografisk Forening, Dansk Galleri Sammenslutning, Dansk ICOM, Dansk Industri, Dansk Industri Digital, Dansk IT, Dansk Iværksætter Forening, Dansk Journalistforbund, Dansk Kapelmesterforening, Dansk Komponistforening, Dansk Korforbund, Dansk Kunstnerråd, Dansk Metalarbejderforbund, Dansk Musiker Forbund, Dansk Skuespillerforbund, Dansk Solistforbund, Dansk Standard, Dansk Teater, Danske Advokater, Danske Annoncører og Markedsførere, Danske Arkitektvirksomheder, Danske Bedemænd, Danske

UDKAST

Billedautorer, Danske Billedkunstneres Fagforening, Danske Dramatikeres Forbund, Danske Fag-, Forsknings- og Uddannelsesbiblioteker, Danske Filminstruktører, Danske Forlag, Danske Gymnasier, Danske Gymnastik- og Idrætsforeninger, Danske Handicaporganisationer, Danske Jazz-, Beat- og Folkemusikautorer, Danske Kunsthåndværkere & Designere, Danske Maritime, Danske Mediedistributører, Danske Medier, Danske Mediers Forum, Danske Populærautorer, Danske Reklamebureauers Brancheforening, Danske Skønlitterære Forfattere, Danske Specialmedier, Danske Tegneseriereskabere, Danske Uafhængige Pladeselskaber (DUP), Danske Universiteter, Datatilsynet, DBU, Den Danske Boghandlerforening, Den Kristne Producent Komite, Design denmark, Det Danske Akademi, Det Danske Filminstitut, Det Kgl. Bibliotek, Det Kgl. Teater, DFI, DIGI-TV, DILEM, Discovery Networks Denmark, DK 4, DK Hostmaster, DOKS, Domstolsstyrelsen, DR, DR Jura, Døvefilm Video, Egmont Int., Erhvervs postdoc Sebastian Felix Schwemer, Erhvervsstyrelsen, Erhvervsstyrelsen Bedre Regulering, Fagbevægelsens Hovedorganisation, Film- og TV-arbejderforeningen, Filmex, Filmkopi, Filmret ApS, Fonden for Aktive Blinde – Blindefonden, FORA, Forbrugerombudsmanden, Forbrugerrådet, Forbundet Arkitekter og Designere, Forenede Danske Antenneanlæg, Foreningen af Arbejderbevægelsens Medievirksomheder, Foreningen af Auktionsledere i Danmark, Foreningen af Danske Interaktive Medier, Foreningen af Danske Kulturtidskrifter, Foreningen af Danske Sceneinstruktører, Foreningen af Danske Videodistributører, Foreningen af Filmudlejere i Danmark, Foreningen Danske Døvblinde, Foreningen for Dansk Internet Handel, Foreningen for Platformøkonomi i Danmark, Forfatternes Forvaltningsselskab, Forretningsudvalg for Samrådet for Ophavsret, Forskningsbibliotekernes Chefkollegium, FTVS - Fællesrådet for tv-sendesamvirker i DK, Fællesrådet for Udøvende Kunstnere, Gold FM, Google Denmark A/S, Gorrissen Federspiel, GRAKOM, Gramex, HBO, HBO Europe, HK, HORESTA, HTS Handel, Transport og Service, Håndværksrådet, IFPI Danmark, IT-Brancheeforeningen, IT-Politisk forening, Juridisk konsulent Morten Madsen, Jurist i Folketingets Administration, Bibliotek og Oplysning Anette Vedel, KL, KODA, Kommunernes Skolebiblioteksforening, Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen, Kreativitet og Kommunikation, Kristeligt Lydbibliotek, Kræftens Bekæmpelse, Kulturministeriets Rektorer – KUR, Kunsthandlerforeningen, Københavns Kommune, Landsforeningen til bevaring af fotografier og film, Lars Kragh (jurist), Lektor Niels Reeh, Lægemiddelindustriforeningen, Medienævnet, Mino Danmark, MPLC Danmark A/S, Musikforlæggerne, Musikproducenternes Forvaltningsorganisation (MPO), Naalakkersuisut (Landsstyret), Nationalmuseet, Netflix, Nordic Entertainment Group A/S, Nordisk Copyright Bureau, Nordisk Copyright Protection, Nordisk Film,

UDKAST

Nota, Nye Medier, OpenDenmark, Ophavsretligt Forum, Ophavsretslicensnævnet, Ordblinde/Dysleksiforeningen i DK, Organisationen Danske Museer, Patent- og Varemærkestyrelsen, Performex, Producent Rettigheder Danmark, Producentforeningen, Professor Henrik Udsen, Professor Jens Schovsbo, Professor Mads Bryde Andersen, Professor Morten Rosenmeier, Professor Palle Bo Madsen, Professor Søren Sandfeld Jakobsen, Professor Thomas Riis, dr.jur., PROSA, Radio- og tv-nævnet, Radio4, Rektorkollegiet for de Kunstneriske og Kulturelle Uddannelser (RKU), RettighedsAlliancen, Rigsarkivet, Rigsrevisionen, Roskilde Festival, RUC, Rud Pedersen Public Affairs, Rådet for Større IT-sikkerhed, Sammenslutningen af Danske Scenografer, Sammenslutningen af Lokalarkiver, Sammenslutningen af Lokale radio- og tv-stationer, Sammenslutningen af Medieforskere i Danmark, Sammenslutningen af Medier i Lokalsamfundet (SAML), Sammenslutningen af Museumsforeninger, Samrådet for ophavsret, Slots- og Kulturstyrelsen, Solistforeningen af 1921, Speaker- og Indlæserforeningen, Spotify, Statens Museum for Kunst, STOFA A/S, TDC, Teaterteknikerforbundet, Tegnerforbundet af 1919, Telekommunikationsindustrien (TI), Telenor, TV 2/Bornholm, TV 2/DANMARK A/S, TV 2/Fyn, TV 2/Lorry, TV 2/Midt-vest, TV 2/Nord, TV 2/Syd, TV 2/Øst, TV 2/Østjylland, TvDanmark, Twitter, UBOD, UBVA/Akademikerne, UBVA-sekretariatet, Viktoria Esgaard, VISDA, WAOO og Aalborg Universitetsbibliotek.

10. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindreudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Lovforslaget medfører positive økonomiske konsekvenser for staten, idet den statslige medfinansiering via bevillingen på finansloven til dvd-kompensationen afskaffes fra 2023 og frem (forudsat til 22,7 mio. kr. i 2022 på FL22).	Lovforslaget medfører negative økonomiske konsekvenser for staten i form af følgerne af den foreslåede udvidelse af vederlagsordningen på 10 mio. kr.
Implementeringskonsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Ingen. Det er Kulturministeriets vurdering, at principperne for digitaliseringsklar lovgivning ikke er relevante for lovforslaget.

UDKAST

Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen. Det er Kulturministeriets vurdering, at principperne for agil erhvervsrettet regulering ikke er relevante for lovforslaget.
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Lovforslaget vil medføre mindre administrative konsekvenser for erhvervslivet. Producenter/importører skal indberette og evt. betale vederlag/søge om tilbagebetaling af vederlag for udleverede lagringsmedier, og virksomheder m.v. vil skulle enten godkendes af fællesorganisationen eller fremsende erklæring om erhvervsformål, hvis lagringsmedier ønskes erhvervet fra producenter/importører uden vederlagsrelæggelse.
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Ingen
Klimamæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Miljø- og naturmæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	Lovforslaget ligger inden for rammerne af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/29/EF af 22. maj 2001 om harmonisering af visse aspekter af ophavsret og beslægtede rettigheder i informationssamfundet (Infosoc-direktivet), som blev implementeret i dansk ret ved lov nr. 1051 af 17. december 2002 om ændring af ophavsretsloven (Gennemførelse af infosoc-direktivet, nye aftalelicenser m.v.).	
Er i strid med de principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering/	Ja	Nej X

UDKAST

Går videre end minimumskrav i EU-regulering (sæt X)	
---	--

UDKAST

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Det foreslås, at ”lyd- eller videobånd” overalt i loven ændres til ”lagringsmedier”. Ændringen er en nødvendig terminologisk tilpasning som følge af den foreslåede ændring af vederlagsordningen til at omfatte lagringsmedier, der ikke kan kategoriseres som ”lyd- eller videobånd”, eksempelvis smartphones og computere, jf. nærmere bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 3, og § 1, nr. 5.

Til nr. 2

Det fremgår af ophavsretslovens § 39, stk. 1, at den, der erhvervsmæssigt fremstiller eller indfører lyd- eller videobånd eller andre indretninger, hvorpå lyd eller billeder kan optages, skal betale vederlag til ophavsmændene til de i § 39, stk. 2, nævnte værker.

Det følger af den foreslåede ændring af § 39, *stk. 1*, at den, der erhvervsmæssigt fremstiller eller indfører lagringsmedier, hvorpå lyd eller billeder kan optages eller på anden måde kopieres, skal betale vederlag til ophavsmændene til de i stk. 2 nævnte værker.

Sletningen af ”eller andre indretninger” før ”hvorpå lyd eller billeder kan optages” er en sproglig tilpasning som følge af den foreslåede ændring af § 39, stk. 1, sammenholdt med den foreslåede ændring af § 40, stk. 1.

Tilføjelsen af ”eller på anden måde kopieres” efter ”hvorpå lyd eller billeder kan optages” skyldes, at privatkopiering på de af ordningen foreslåede omfattede lagringsmedier ikke nødvendigvis sker ved optagelse, men også kan ske ved kopiering. Tilføjelsen er således en konsekvensændring på baggrund af den foreslåede ændring af § 39, stk. 1, sammenholdt med den foreslåede ændring af § 40, stk. 1.

De foreslåede ændringer betyder, at en fremstiller eller indfører af de i § 40, stk. 1, oplyste lagringsmedier, skal betale vederlag til ophavsmændene til de i § 39, stk. 2, nævnte værker.

Til nr. 3

UDKAST

Det fremgår af ophavsretslovens § 39, stk. 2, at vederlaget skal betales for bånd m.v., der er egnet til fremstilling af eksemplarer til privat brug og kun for værker, som er udsendt i radio eller fjernsyn, eller som er udgivet på fonogram, film, videogram eller lignende.

Det følger af den foreslåede ændring af § 39, stk. 2, at vederlaget skal betales for lagringsmedier, der er egnet til fremstilling af eksemplarer til privat brug, og kun for værker, som er udsendt i radio eller fjernsyn eller som er udgivet på fonogram, film, videogram eller lignende, eller som er stillet til rådighed på en sådan måde, at almenheden har adgang til dem på et individuelt valgt sted og tidspunkt.

Den foreslåede ændring af ”bånd m.v.” til ”lagringsmedier” er en konsekvensændring på baggrund af den foreslåede ændring af § 39, stk. 1, sammenholdt med den foreslåede ændring af § 40, stk. 1. Ændringen betyder, at vederlaget skal betales for de i § 40, stk. 1, oplyste lagringsmedier, der er udtryk for de lagringsmedier, der på nuværende tidspunkt skønnes at blive anvendt til kompensationsberettigende privatkopiering i et omfang, hvor skaden for rettighedshaverne derved ikke skønnes at være minimal.

Vederlaget skal betales for de af ordningen foreslåede omfattede lagringsmedier, der er solgt til private forbrugere (B2C), jf. § 40, stk. 1. Vederlaget skal således ikke betales for lagringsmedier, der erhverves af erhvervsdrivende, offentlige myndigheder og andre juridiske personer, og som led i ansættelsesforhold udleveres til medarbejdere.

Den foreslåede tilføjelse af, at vederlaget også skal betales for værker, der er stillet til rådighed på en sådan måde, at almenheden har adgang til dem på et individuelt valgt sted og tidspunkt betyder, at tilgængeliggjorte musik- og filmværker m.v., der ikke er udgivet fysisk, vil danne baggrund for vederlag på samme måde som musik- og filmværker m.v., forudsat at tilrådighedsstillelsen er sket af ophavsmanden eller med dennes samtykke.

Begrundelsen herfor er, at afgrænsningen i forhold til værker udgivet på fonogram, film, videogram eller lignende i lyset af den teknologiske udvikling ikke længere er dækkende, idet musik og film i dag ofte gøres tilgængeligt på andre måder end de nævnte, herunder bl.a. udelukkende digital tilgængeliggørelse uden udgivelse af fysiske eksemplarer.

Til nr. 4

UDKAST

Det foreslås, at der i ophavsretslovens § 39 a indføres en ny bestemmelse vedrørende udenlandske virksomheders salg af lagringsmedier til privatpersoner i Danmark (privat import) og om ikke-anmeldte erhvervsdrivendes, offentlige myndigheders og andre juridiske personers køb af lagringsmedier fra udenlandske virksomheder.

Den foreslåede bestemmelse i § 39 a, *stk. 1*, betyder, at virksomheder, der fra udlandet sælger de af ordningen foreslåede omfattede lagringsmedier direkte til privatpersoner i Danmark, hvilket typisk sker i form af nethandel, skal betale vederlag til ophavsmændene til de i § 39, *stk. 2*, nævnte værker på samme måde som en fremstiller eller indfører af lagringsmedier, jf. § 39, *stk. 1*.

Bestemmelsen er efter Kulturministeriets vurdering en nødvendig følge af EU-Domstolens dom i sag C-462/09 – Stichting de Thuis Kopie, hvoraf det kan udledes, at en medlemsstat, der har tilladt privatkopiering og som nødvendig følge deraf også har indført en kompensationsordning til rettighedshaverne, har en resultatforpligtelse til at sikre en effektiv opkrævning af kompensationen for privatkopiering på medlemsstatens område, også selvom medlemsstaten har indført en ordning som i Danmark, hvor kompensationen i første led pålægges producenter/importører af de af kompensationsordningen omfattede lagringsmedier, og lagringsmedierne erhverves af privatpersoner direkte fra udenlandske virksomheder, eksempelvis via nethandel.

Den foreslåede bestemmelse i § 39 a, *stk. 2*, betyder, at der indføres en pligt for erhvervsdrivende, offentlige myndigheder og andre juridiske personer til at betale vederlag til ophavsmændene til de i § 39, *stk. 2*, nævnte værker på samme måde som en fremstiller eller indfører af lagringsmedier, jf. § 39, *stk. 1*, såfremt lagringsmedier, der er erhvervet direkte fra udenlandske virksomheder, udleveres til privatpersoner udelukkende til privat brug, og ikke eksempelvis anvendes til erhvervsmæssig brug i virksomheden m.v. Bestemmelsen finder anvendelse for ikke-anmeldte virksomheder m.v., og det primære sigte med bestemmelsen er virksomheder m.v., der erhverver de af ordningen omfattede lagringsmedier fra udenlandske virksomheder og anvender disse til eksempelvis reklamegaver til privatpersoner.

Den foreslåede bestemmelse i § 39 a, *stk. 3*, betyder, at bestemmelserne i § 39, *stk. 2-4*, der vedrører vederlagsbetaling, administration og kontrol hermed samt retningslinjer for udbetaling af vederlaget finder tilsvarende anvendelse i forhold til lagringsmedier solgt eller erhvervet fra udenlandske virksomheder efter § 39 a, *stk. 1* og 2.

UDKAST

Til nr. 5

Det fremgår af ophavsretslovens § 40, stk. 1, at vederlaget for 2006 for analoge lydånd udgør 0,0603 kr. pr. minut spilletid og for analoge videobånd udgør 0,0839 kr. pr. minut spilletid. Af lovens § 40, stk. 2, fremgår det, at vederlaget for 2006 for digitale lydmedier udgør 1,88 kr. pr. stk., for digitale billedmedier udgør 3 kr. pr. stk. og for digitale hukommelseskort udgør 4,28 kr. pr. stk. Af lovens § 40, stk. 3, fremgår det, at de i § 40, stk. 1 og 2, nævnte vederlag fra 2007 årligt reguleres med satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

Aftalepartierne bag Aftale om en ny, moderniseret blankmedieordning af 10. februar 2021 er enige om, at de af vederlagsordningen for eksemplar-fremstilling til privat brug omfattede lagringsmedier skal revideres med den virkning, at nogle af de af den eksisterende ordning omfattede lagringsmedier fremover skal undtages ordningen (cd og dvd/Blu-ray), mens andre lagringsmedier (ekstern harddisk, intern harddisk, netværksharddisk, tablet, smartphone, bærbar computer og stationær computer) skal inkluderes i ordningen.

De af ordningen foreslåede omfattede lagringsmedier er udtryk for de lagringsmedier, der på nuværende tidspunkt skønnes at blive anvendt til kompensationsberettigende privatkopiering i et omfang, hvor skaden for rettighedshaverne derved ikke skønnes at være minimal.

Den foreslåede bestemmelse i § 40, *stk. 1*, betyder, at de omfattede lagringsmedier og vederlaget for disse fra den 1. januar 2022 skal være: Usb-stik: 4,00 kr., hukommelseskort: 4,00 kr., ekstern harddisk: 16,00 kr., intern harddisk: 16,00 kr., netværksharddisk: 16,00 kr., tablet: 31,00 kr., smartphone: 47,50 kr., bærbar computer: 47,50 kr. og stationær computer: 47,50 kr.

Den foreslåede bestemmelse i § 40, *stk. 2*, betyder, at de i stk. 1 nævnte vederlag fra og med den 1. januar 2023 årligt skal reguleres med satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

Til nr. 6

Det fremgår af ophavsretslovens § 42, stk. 2, at anmeldte virksomheder skal opgøre det vederlagspligtige antal lyd- og videobånd, der i perioden er udleveret fra virksomheden samt disses spilletid.

Det følger af den foreslåede ændring af § 42, *stk. 2*, at anmeldte virksomheder skal opgøre det vederlagspligtige antal lagringsmedier efter type, der i perioden er udleveret fra virksomheden.

UDKAST

Den foreslåede ændring af ”lyd- og videobånd, der i perioden er udleveret fra virksomheden samt disses spilletid” til ”lagringsmedier efter type, der i perioden er udleveret fra virksomheden” er en konsekvensændring på baggrund af den foreslåede ændring af § 39, stk. 1, sammenholdt med den foreslåede ændring af § 40, stk. 1. Ændringen betyder, at anmeldte virksomheder skal opgøre det vederlagspligtige antal lagringsmedier efter type, jf. nærmere oplysningen i § 40, stk. 1, der i perioden er udleveret fra virksomheden.

Til nr. 7

Det fremgår af ophavsretslovens § 42, stk. 5, at kulturministeren kan fastsætte regler, der har til formål at forenkle ordningen med fradrag eller tilbagebetaling af vederlag for lyd- og videobånd m.v., der anvendes til professionelle formål, jf. § 43, stk. 1, nr. 3, og § 44, stk. 1, nr. 2. Hjemlen er ikke udnyttet.

Det følger af den foreslåede ændring af § 42, *stk. 5*, at kulturministeren kan fastsætte regler, der har til formål at forenkle ordningen med fradrag eller tilbagebetaling af vederlag for lagringsmedier, der anvendes til professionelle formål, herunder erhvervsmæssige formål, jf. § 43, stk. 1, nr. 3, og § 44, stk. 1, nr. 2.

Den foreslåede ændring af ”lyd- og videobånd” til ”lagringsmedier” er en konsekvensændring på baggrund af den foreslåede ændring af § 39, stk. 1, sammenholdt med den foreslåede ændring af § 40, stk. 1, mens indsættelsen af ”herunder erhvervsmæssige formål” skal læses i sammenhæng med den foreslåede tilføjelse til § 43, stk. 1, nr. 3, og § 44, stk. 1, nr. 2, jf. nærmere bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 10 og § 1, nr. 12, og har til formål at præcisere, at erhvervsmæssige formål henhører under professionelle formål, og at ministeren således kan fastsætte regler, der har til formål at forenkle ordningen med fradrag eller tilbagebetaling af vederlag for lagringsmedier, uanset om formålet betegnes som eksempelvis professionelt eller erhvervsmæssigt.

Til nr. 8

Det fremgår af ophavsretslovens § 42, stk. 6, at enhver, som videresælger lyd- og videobånd m.v., har pligt til efter anmodning fra organisationen inden 4 uger at oplyse, hvem båndene m.v. er købt af.

UDKAST

Det følger af den foreslåede ændring af § 42, *stk. 6*, at enhver, som videresælger lagringsmedier, har pligt til efter anmodning fra organisationen inden 4 uger at oplyse, hvem lagringsmedierne er købt af.

Den foreslåede ændring af ”lyd- og videobånd m.v.” til ”lagringsmedier” og ”båndene m.v.” til ”lagringsmedierne” er en konsekvensændring på baggrund af den foreslåede ændring af § 39, *stk. 1*, sammenholdt med den foreslåede ændring af § 40, *stk. 1*. Ændringerne betyder, at enhver, som videresælger de i § 40, *stk. 1*, oplyste lagringsmedier har pligt til efter anmodning fra fællesorganisationen inden 4 uger at oplyse, hvem lagringsmedierne er købt af.

Til nr. 9

Det foreslås, at ”lyd- og videobånd” ændres til ”lagringsmedier” i § 43, *stk. 1, nr. 1*, § 43, *stk. 1, nr. 2*, § 43, *stk. 1, nr. 3*, § 43, *stk. 1, nr. 4* og § 45, *stk. 1*. Ændringen er en nødvendig terminologisk tilpasning som følge af den foreslåede ændring af § 39, *stk. 1*, sammenholdt med den foreslåede ændring af § 40, *stk. 1*.

Til nr. 10

Det fremgår af ophavsretslovens § 43, *stk. 1, nr. 3*, at i det vederlagspligtige antal opgjort efter § 42, *stk. 2*, fradrages antallet af lyd- og videobånd, der vil blive anvendt til professionelle formål, herunder undervisningsformål.

Det følger af den foreslåede ændring af § 43, *stk. 1, nr. 3*, at i det vederlagspligtige antal opgjort efter § 42, *stk. 2*, fradrages antallet af lagringsmedier, der vil blive anvendt til professionelle formål, herunder undervisningsformål eller erhvervmæssige formål.

Den foreslåede indsættelse af ”eller erhvervmæssige formål” har til formål at præcisere, at det ikke er afgørende for en anmeldt virksomheds fradragsmulighed, om formålet med anvendelsen betegnes som professionelt eller som erhvervmæssigt. I praksis betyder denne fradragsmulighed, at den anmeldte virksomhed kan videresælge lagringsmedier til erhvervsdrivende, offentlige myndigheder m.v. uden vederlag, hvis lagringsmedierne skal anvendes til eksempelvis erhvervmæssige formål, herunder hvis lagringsmedierne udleveres til ansatte som led i et ansættelsesforhold.

Det følger af § 5, *stk. 3*, i bekendtgørelse om vederlagsordningen for uindspillede bånd m.v. i henhold til ophavsretsloven, at fradrag efter ophavsretslovens § 43, *stk. 1, nr. 3*, er betinget af, at den modtagende virksomhed – den til hvem den vederlagspligtige fremstiller/indfører af lagringsmedier

UDKAST

sælger medierne til – er godkendt af fællesorganisationen (Copydan Kultur-Plus).

Det er Kulturministeriets vurdering, at det af EU-Domstolens dom i sag C-463/12 – Copydan Båndkopi kan udledes, at dette krav om godkendelse af fællesorganisationen som betingelse for, at den fremstillende eller indførende virksomhed kan fradrage lagringsmedierne i det vederlagspligtige antal og dermed i praksis for, at en erhvervsdrivende m.v. kan erhverve lagringsmedier uden vederlagsræggelse, ikke kan videreføres, da det kan medføre en forskelsbehandling mellem de forskellige grupper af erhvervsdrivende, da disse – med hensyn til vederlaget for privatkopiering – alle befinder sig i en sammenlignelig situation, uanset om de er godkendt af fællesorganisationen eller ej.

Det skal således være muligt for en anmeldt virksomhed at fradrage og dermed undlade at betale vederlag for lagringsmedier, der vil blive anvendt til eksempelvis erhvervsmæssige formål, også selvom lagringsmedierne sælges til en virksomhed m.v., der ikke er godkendt af fællesorganisationen. Den anmeldte virksomhed vil dog i et sådant tilfælde skulle kunne forelægge dokumentation for, at den erhvervende virksomhed m.v. skal anvende lagringsmedierne til eksempelvis erhvervsmæssige formål. En sådan dokumentation vil eksempelvis kunne forelægges i form af en af den erhvervende virksomhed m.v. udfyldt erklæring (tro- og loveerklæring), hvor der indestås for formålet med lagringsmediernes erhvervelse.

Den eksisterende mulighed for en modtagende virksomhed – den til hvem den vederlagspligtige fremstiller/indfører af lagringsmedier sælger medierne til – for at blive godkendt af fællesorganisationen til at kunne erhverve lagringsmedier uden vederlag foreslås dog bibeholdt, og det er Kulturministeriets forventning, at de fleste erhvervsdrivende m.v. vil benytte sig af denne mulighed, som skønnes mindst administrativ byrdefuld for de berørte parter.

De nærmere regler herom vil, i overensstemmelse med ophavsretslovens § 43, stk. 2, blive fastsat i bekendtgørelse om vederlagsordningen for uindspillede bånd m.v. i henhold til ophavsretsloven, der revideres i forbindelse med nærværende lovforslag.

Ændringen betyder, at en anmeldt virksomhed kan fradrage og dermed undlade at betale vederlag for lagringsmedier, der vil blive anvendt til professionelle formål, herunder undervisningsformål eller erhvervsmæssige formål.

UDKAST

Det fremgår af ophavsretslovens § 43, stk. 1, nr. 4, at i det vederlagspligtige antal opgjort efter § 42, stk. 2, fradrages antallet af lyd- og videobånd, der vil blive anvendt til fremstilling af optagelser til brug for syns- og hørehandicappede.

Det følger af den foreslåede ændring af § 43, *stk. 1, nr. 4*, at i det vederlagspligtige antal opgjort efter § 42, stk. 2, fradrages antallet af lagringsmedier, der vil blive anvendt til fremstilling af eksemplarer til brug for personer med syns- eller hørehandicap.

Den foreslåede ændring af ”optagelser til brug for syns- og hørehandicappede” til ”eksemplarer til brug for personer med syns- eller hørehandicap” har til formål at tilpasse betegnelsen til overskriften før ophavsretslovens § 17 og det anvendte udtryk i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/1564 af 13. september 2017 om visse tilladte former for anvendelse af visse værker og andre frembringelser, der er beskyttet af ophavsret og beslægtede rettigheder, til gavn for personer, der er blinde eller synshæmmede eller på anden måde har et læsehandicap, og om ændring af direktiv 2001/29/EF om harmonisering af visse aspekter af ophavsret og beslægtede rettigheder i informationssamfundet (Marrakesh-direktivet).

Ændringen af ”optagelser” til ”eksemplarer” skyldes, at privatkopiering på de af ordningen foreslåede omfattede lagringsmedier, jf. § 40, stk. 1, ikke nødvendigvis sker ved optagelse. Ændringen er således en konsekvensændring på baggrund af den foreslåede ændring af § 39, stk. 1, sammenholdt med den foreslåede ændring af § 40, stk. 1.

De foreslåede ændringer betyder, at en anmeldt virksomhed kan fradrage og dermed undlade at betale vederlag for lagringsmedier, der vil blive anvendt til fremstilling af eksemplarer for personer med syns- eller hørehandicap.

Til nr. 12

Det fremgår af ophavsretslovens § 44, stk. 1, nr. 2, at vederlaget tilbagebetales ved anvendelse af vederlagsberigtigede lyd- eller videobånd til professionelle formål, herunder undervisning. Bestemmelsen finder anvendelse på både anmeldte og ikke-anmeldte virksomheder.

Det følger af den foreslåede ændring af § 44, *stk. 1, nr. 2*, at vederlaget tilbagebetales ved anvendelse af vederlagsberigtigede lagringsmedier til professionelle formål, herunder undervisning eller erhvervmæssig brug.

UDKAST

Indsættelsen af ”eller erhvervsmæssig brug” har til formål at præcisere, at det ikke er afgørende for tilbagebetaling af et erlagt vederlag, om formålet med anvendelsen betegnes som professionelt eller erhvervsmæssigt.

I praksis betyder denne mulighed for vederlagsgodtgørelse, at en anmeldt virksomhed kan få tilbagebetalt vederlag, der er betalt til fællesorganisationen, men hvor lagringsmedierne kunne være fradraget efter § 43, stk. 1, nr. 2-5, og således videresolgt vederlagsfrit. Også en erhvervsdrivende m.v., der har erhvervet lagringsmedier, og som i den forbindelse har erlagt det til lagringsmedierne svarende vederlag, kan få vederlaget tilbagebetalt, hvis lagringsmedierne skal anvendes eksempelvis erhvervsmæssigt, herunder hvis lagringsmedierne udleveres til ansatte som led i et ansættelsesforhold.

En anmodning om tilbagebetaling af vederlag inklusiv erklæring om, at lagringsmedierne udelukkende anvendes til de i § 44, stk. 1, nævnte formål samt dokumentation for, at vederlaget er betalt ved købet af de omhandlede lagringsmedier indgives til fællesorganisationen, jf. § 6 i bekendtgørelse om vederlagsordningen for uindspillede bånd m.v. i henhold til ophavsretsloven.

Til nr. 13

Det fremgår af ophavsretslovens § 44, stk. 1, nr. 3, at vederlaget skal tilbagebetales ved anvendelse af vederlagsberigtigede lyd- eller videobånd til fremstilling af optagelser, som anvendes af syns- eller hørehandicappede. Bestemmelsen finder anvendelse på både anmeldte og ikke-anmeldte virksomheder.

Det følger af den foreslåede ændring af 44, *stk. 1, nr. 3*, at vederlaget skal tilbagebetales ved anvendelse af vederlagsberigtigede lagringsmedier til fremstilling af eksemplarer, som anvendes af personer med syns- eller hørehandicap.

Den foreslåede ændring af ”optagelser, som anvendes af syns- eller hørehandicappede” til ”eksemplarer, som anvendes af personer med syns- eller hørehandicap” har til formål at tilpasse betegnelsen til overskriften før ophavsretslovens § 17 og det anvendte udtryk i førnævnte Marrakesh-direktiv.

Ændringen af ”optagelser” til ”eksemplarer” skyldes, at privatkopiering på de af ordningen foreslåede omfattede lagringsmedier, jf. § 40, stk. 1, ikke nødvendigvis sker ved optagelse. Ændringen er således en konsekvensændring på baggrund af den foreslåede ændring af § 39, stk. 1, sammenholdt med den foreslåede ændring af § 40, stk. 1.

UDKAST

Ændringerne betyder, at vederlaget tilbagebetales ved anvendelse af vederlagsberettigede lagringsmedier til fremstilling af eksemplarer til brug for personer med syns- eller hørehandicap.

Til nr. 14

Det fremgår af ophavsretslovens § 46, 1. pkt., at anmeldte virksomheder efter udløbet af hver vederlagsperiode og senest ved udgangen af den følgende måned skal angive mængden af udleverede lyd- og videokassettebånd og disses spilletid, jf. §§ 42 og 43.

Det følger af den foreslåede ændring af § 46, *stk. 1, 1. pkt.*, at anmeldte virksomheder efter udløbet af hver vederlagsperiode og senest ved udgangen af den følgende måned til fællesorganisationen skal angive mængden og typen af udleverede lagringsmedier, jf. §§ 42 og 43, medmindre andet er aftalt med organisationen.

Den foreslåede ændring af ”mængden af udleverede lyd- og videobånd og disses spilletid, jf. §§ 42 og 43” til ”mængden og typen af udleverede lagringsmedier, jf. §§ 42 og 43, medmindre andet er aftalt med fællesorganisationen” betyder, at anmeldte virksomheder skal opgøre mængden og typen af lagringsmedier, jf. § 40, stk. 1, der er udleveret efter §§ 42 og 43, og at indberetningen heraf til fællesorganisationen, der som udgangspunkt skal ske efter udløbet af den månedlige vederlagsperiode, kan fraviges efter aftale med fællesorganisationen.

Aftalefriheden med hensyn til indberetningshyppigheden foreslås indført for at gøre ordningen mere fleksibel og for at lette de administrative byrder for virksomhederne. Kulturministeriet bemærker hertil, at fællesorganisationen allerede i dag administrerer efter en lempeligere indberetningshyppighed end den i bestemmelsen anførte, hvorfor den foreslåede ændring således vil være en kodificering af en allerede eksisterende praksis, der imødekommer virksomhedernes praktiske behov.

Det er Kulturministeriets forventning, at fællesorganisationen fortsat vil administrere ordningen på den mindst byrdefulde måde for de berørte virksomheder.

Til nr. 15

Det fremgår af ophavsretslovens § 46 a, at kulturministeren kan yde rettighedshaverne kompensation for forskellen mellem provenuet for salg af blanke dvd'er i et bestemt år og provenuet for salg af blanke dvd'er i 2005,

UDKAST

i det omfang førstnævnte provenu er mindre end i 2005. Bestemmelsen hjemler den statslige medfinansiering af blankmedieordningen.

Det fremgår af Aftale om en ny, moderniseret blankmedieordning af 10. februar 2021, at den fremtidige vederlagsordning skal være fuldt ud brugerfinansieret, og at aftalepartierne derfor er enige om, at den statslige medfinansiering af ordningen i form af dvd-kompensationen skal afskaffes, således at dvd-kompensationen udbetales sidste gang i 2022 for afregningsåret 2021.

På den baggrund og henset til, at dvd'er med lovforslaget fremover foreslås undtaget ordningen, foreslås det, at statens medfinansiering af vederlaget for eksemplarfremstilling til privat brug i form af dvd-kompensationen afskaffes.

Den foreslåede nyaffattelse af § 46 a betyder, at hjemlen til at udbetale dvd-kompensationen til rettighedshaverne ophæves. Da dvd-kompensationen udbetales bagudrettet, sikres hjemlen til udbetaling af dvd-kompensation til rettighedshaverne for perioden 1. januar 2021 til 31. december 2021 ved optagelse af bevilling til § 21.21.12. Dvd-kompensation til rettighedshavere på finansloven for finansåret 2022.

Det fremgår af Aftale om en ny, moderniseret blankmedieordning af 10. februar 2021, at aftalepartierne er enige om, at ordningen skal evalueres første gang i 2023 baseret på salgstallene i 2022, og herefter hvert 3. år. Evalueringen skal belyse udviklingen i danskernes privatkopieringsadfærd og markedet for lagringsmedier, og kulturministeren skal indkalde til drøftelser med aftalepartierne med henblik på at drøfte eventuelle ændringer i omfattede lagringsmedier og de gældende takster, når resultatet af evalueringen foreligger, og efterfølgende hvert 3. år. Det fremgår endvidere, at omkostningerne til evalueringerne skal afholdes af ordningens provenu.

Den foreslåede bestemmelse i § 46 a betyder, at kulturministeren første gang i 2023 og efterfølgende hvert 3. år forpligtes til et foretage en evaluering af vederlagsordningen med henblik på at vurdere behovet for en ændring heraf, eksempelvis i forhold til de af ordningen foreslåede omfattede lagringsmedier og vederlagsfastsættelsen herpå eller den administrative indretning af ordningen.

Udgiften til evalueringerne dækkes af vederlaget, jf. § 39, og afholdes af den i § 39, stk. 3, nævnte fællesorganisation. Kulturministeriet forestår eva-

UDKAST

lueringerne, og fællesorganisationen betaler på baggrund af de konkrete afholdte udgifter. Kulturministeriet skønner, at udgiften til en evaluering ligger i omegnen af 400.000 – 700.000 kr. (inkl. moms).

Den løbende evaluering af ordningen har til formål at sikre, at ordningen afspejler danskernes privatkopieringsadfærd, den teknologiske udvikling og det aktuelle marked for lagringsmedier, og at rettighedshaverne således hverken under- eller overkompenseres.

Det følger af Infosoc-direktivet, at når EU's medlemsstater har besluttet at indføre undtagelsen for privatkopiering i deres nationale lovgivning, er medlemsstaterne forpligtede til at fastsætte bestemmelser om udbetaling af en "rimelig kompensation" til fordel for rettighedshaverne.

Det følger af bl.a. EU-Domstolens afgørelse i sag C-521/11 – Amazon.com International Sales m.fl., at medlemsstaterne har en bred skønsmargin ved afgørelsen af hvem, der skal betale den rimelige kompensation, hvilken form kompensationen skal have, hvilke nærmere bestemmelser der skal gælde for den og hvilket omfang, den eventuelt skal have.

Det er Kulturministeriets vurdering, at den foreslåede bestemmelse er inden for de rammer, som EU-retten sætter for medlemsstaternes indretning af deres kompensationsordninger, herunder medlemsstaternes brede skønsmargin.

Det følger desuden af ophavsretslovens § 39, stk. 4, 2. pkt., at 1/3 af det årlige vederlag til rettighedshaverne skal anvendes til støtte af formål, der er fælles for ophavsmændene m.fl. inden for de grupper, som repræsenteres af fællesorganisationen. Denne del af vederlaget, der udbetales efter andre kriterier end den brug af værket, der har fundet sted, går således ikke direkte til rettighedshaverne, men anvendes til kollektive formål, eksempelvis støtte til udviklingsprojekter inden for musik og film, som kunstnere og producenter kan søge støtte til. Dermed er der allerede efter den nuværende vederlagsordning fastsat regler om anvendelsen af vederlaget.

Evalueringen i 2023 og de efterfølgende evalueringer skal ikke nødvendigvis føre til fremsættelse af et lovforslag om ændring af ophavsretsloven.

Til § 2

Det foreslås, at loven skal træde i kraft den 1. januar 2022.

Til § 3

UDKAST

Det foreslås, at loven ikke skal gælde for Færøerne og Grønland, men at loven ved kongelig anordning helt eller delvis skal kunne sættes i kraft for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger.

Loven skal ikke gælde ikke for Færøerne, da Færøerne har overtaget det ophavsretlige område.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

<i>Gældende formulering</i>	<i>Lovforslaget</i>
	<p style="text-align: center;">§ 1</p> <p>I lov om ophavsret, jf. lovbekendtgørelse nr. 1144 af 23. oktober 2014, som ændret ved § 42 i lov nr. 321 af 5. april 2016, lov nr. 719 af 8. juni 2018 og lov nr. 1121 af 4. juni 2021, foretages følgende ændringer:</p> <p>1. Overalt i loven ændres »lyd- eller videobånd« til: »lagringsmedier«.</p>
<p>§ 39. Den, der erhvervsmæssigt fremstiller eller indfører lyd- eller videobånd eller andre indretninger, hvorpå lyd eller billeder kan optages, skal betale vederlag til ophavsændene til de i stk. 2 nævnte værker.</p> <p>Stk. 2. Vederlaget skal betales for bånd m.v., der er egnet til fremstilling af eksemplarer til privat brug, og kun for værker, som er udsendt i radio eller fjernsyn, eller som er udgivet på fonogram, film, videogram eller lignende.</p> <p>Stk. 3-5. - - -</p>	<p>2. I § 39, <i>stk. 1</i>, udgår » eller andre indretninger«, og efter »optages« indsættes: »eller på anden måde kopieres«.</p> <p>3. I § 39, <i>stk. 2</i>, ændres »bånd m.v.« til: »lagringsmedier«, og »eller som er udgivet på fonogram, film, videogram eller lignende« ændres til: »som er udgivet på fonogram, film, videogram eller lignende, eller som er stillet til rådighed på en sådan måde, at almenheden har adgang til dem på et individuelt valgt sted og tidspunkt«.</p>
	<p>4. Efter § 39 indsættes:</p> <p style="padding-left: 20px;">»§ 39 a. Virksomheder, der fra udlandet sælger lagringsmedier til privatpersoner i Danmark, hvorpå lyd eller billeder kan optages eller på anden måde kopieres, skal betale</p>

UDKAST

	<p>vederlag til ophavsmændene til de i § 39, stk. 2, nævnte værker.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Erhvervsdrivende, offentlige myndigheder og andre juridiske personer, der fra udenlandske virksomheder køber lagringsmedier, hvorpå lyd eller billeder kan optages eller på anden måde kopieres, skal betale vederlag til ophavsmændene til de i § 39, stk. 2, nævnte værker, såfremt lagringsmedierne udleveres til privatpersoner til privat brug.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Bestemmelserne i § 39, stk. 2-4, finder tilsvarende anvendelse.«</p>
<p>§ 40. Vederlaget udgør for 2006 pr. minut spilletid for analoge lydbånd 0,0603 kr. og for analoge videobånd 0,0839 kr.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Vederlaget udgør for 2006 for digitale lydmedier 1,88 kr. pr. stk., for digitale billedmedier 3 kr. pr. stk. og for digitale hukommelseskort 4,28 kr. pr. stk.</p> <p><i>Stk. 3.</i> De i stk. 1 og 2 nævnte vederlag reguleres fra 2007 årligt med satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.</p>	<p>5. § 40 affattes således:</p> <p>»§ 40. De omfattede lagringsmedier og vederlaget for disse er fra den 1. januar 2022 følgende:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) Usb-stik: 4,00 kr. 2) Hukommelseskort: 4,00 kr. 3) Ekstern harddisk: 16,00 kr. 4) Intern harddisk: 16,00 kr. 5) Netværksharddisk: 16,00 kr. 6) Tablet: 31,00 kr. 7) Smartphone: 47,50 kr. 8) Bærbar computer: 47,50 kr. 9) Stationær computer: 47,50 kr. <p><i>Stk. 2.</i> De i stk. 1 nævnte vederlag reguleres fra den 1. januar 2023 årligt med satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent.«</p>
<p>§ 42. - - -</p> <p><i>Stk. 2.</i> Anmeldte virksomheder skal opgøre det vederlagspligtige antal lyd- og videobånd, der i perioden er udleveret fra virksomheden, samt disses spilletid.</p>	<p>6. I § 42, <i>stk. 2</i>, ændres »lyd- og videobånd, der i perioden er udleveret fra virksomheden, samt disses spilletid« til: »lagringsmedier efter type, der i perioden er udleveret fra virksomheden«.</p>

UDKAST

<p>Stk. 3. Anmeldte virksomheder, der udtager lyd- eller videobånd til brug i virksomheden, skal medregne forbruget til udleveringen efter stk. 2.</p> <p>Stk. 4. - - -</p> <p>Stk. 5. Kulturministeren kan fastsætte regler, der har til formål at forenkle ordningen med fradrag eller tilbagebetaling af vederlag for lyd- og videobånd m.v., der anvendes til professionelle formål, jf. § 43, stk. 1, nr. 3, og § 44, stk. 1, nr. 2.</p> <p>Stk. 6. Enhver, som videresælger lyd- og videobånd m.v., har pligt til efter anmodning fra organisationen inden 4 uger at oplyse, hvem båndene m.v. er købt af.</p>	<p>7. I § 42, stk. 5, ændres »lyd- og videobånd m.v., der anvendes til professionelle formål« til: »lagringsmedier, der anvendes til professionelle formål, herunder erhvervmæssige formål«.</p> <p>8. I § 42, stk. 6, ændres »lyd- og videobånd m.v.« til: »lagringsmedier«, og ændres »båndene m.v.« til: »lagringsmedierne«.</p>
<p>§ 43. I det vederlagspligtige antal opgjort efter § 42, stk. 2, fradrages:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) Antallet af lyd- og videobånd, der er udleveret til en anden anmeldt virksomhed efter § 41, stk. 3. 2) Antallet af lyd- og videobånd, der er udført. 3) Antallet af lyd- og videobånd, der vil blive anvendt til professionelle formål, herunder undervisningsformål. 4) Antallet af lyd- og videobånd, der vil blive anvendt til fremstilling af optagelser til brug for syns- og hørehandicappede. 5) Antallet af lyd- eller videobånd, der vil blive anvendt til særlige formål, som af kulturministeren er undtaget fra vederlaget. <p>Stk. 2. - - -</p>	<p>9. I § 43, stk. 1, nr. 1, § 43, stk. 1, nr. 2, § 43, stk. 1, nr. 3, § 43, stk. 1, nr. 4 og § 45, stk. 1, ændres »lyd- og videobånd« til: »lagringsmedier«.</p> <p>10. I § 43, stk. 1, nr. 3, indsættes efter »undervisningsformål«: »eller erhvervmæssige formål«.</p> <p>11. I § 43, stk. 1, nr. 4, ændres »optagelser til brug for syns- og hørehandicappede« til: »eksemplarer til brug for personer med syns- eller hørehandicap«.</p>

UDKAST

<p>§ 44. Vederlaget tilbagebetales ved</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) erhvervsmæssig udførsel af vederlagsberigtigede lyd- eller videobånd, 2) anvendelse af vederlagsberigtigede lyd- eller videobånd til professionelle formål, herunder undervisning, 3) anvendelse af vederlagsberigtigede lyd- eller videobånd til fremstilling af optagelser, som anvendes af syns- eller hørehandicappede, eller 4) anvendelse af vederlagsberigtigede lyd- eller videobånd til særlige formål, som af kulturministeren er undtaget fra vederlaget. <p>Stk. 2. - - -</p>	<p>12. I § 44, stk. 1, nr. 2, indsættes efter »undervisning«: »eller erhvervsmæssig brug«.</p> <p>13. I § 44, stk. 1, nr. 3, ændres »optagelser, som anvendes af syns- eller hørehandicappede« til: »eksemplarer, som anvendes af personer med syns- eller hørehandicap«.</p>
<p>§ 46. Anmeldte virksomheder skal efter udløbet af hver vederlagsperiode og senest ved udgangen af den følgende måned til fællesorganisationen angive mængden af udleverede lyd- og videokassettebånd og disses spilletid, jf. §§ 42 og 43. Virksomheden skal senest samtidig med angivelsen indbetale vederlaget til organisationen. Angivelsen skal underskrives af virksomhedens ledelse.</p>	<p>14. I § 46 ændres »mængden af udleverede lyd- og videobånd og disses spilletid, jf. §§ 42 og 43 til: »mængden og typen af udleverede lagringsmedier, jf. §§ 42 og 43, medmindre andet er aftalt med organisationen«.</p>
<p>§ 46 a. Kulturministeren kan yde rettighedshaverne kompensation for forskellen mellem provenuet for salg af blanke dvd'er i et bestemt år og provenuet for salg af blanke dvd'er i 2005, i det omfang førstnævnte provenu er mindre end i 2005.</p>	<p>15. § 46 a affattes således:</p> <p style="padding-left: 2em;">»§ 46 a. Kulturministeren vil i 2023 og efterfølgende hvert 3. år foretage en evaluering af denne lovs §§ 39-46 med henblik på at vurdere behovet for en ændring af bestemmelserne. Udgiften til evalueringerne dækkes af vederlaget, jf. § 39, og afholdes af fællesorganisationen.«.</p>